

kunne opfylde de Krav, som Neutralitetsforsvaret af Sjælland stiller til den, og det samme blev jo udtalt i sin Tid af de sagkyndige i Forsvarskommissionen. For det tredje fyldestgør Ordningen ikke Fordringen til et virkeligt Neutralitetsforsvar, fordi der ikke er et ligeligt Værn for Hovedstaden til Søs og til Lands. Det blev ganske vist sagt: Jo, vi have Fæstningen mod Søen og Hæren mod Landet. Men det er ikke Ligelighed. Hvis der skulde være Ligelighed, skulde Forsvaret mod Søen føres af Flaaden, ligesom det mod Landet føres af Hæren. Men det har man ikke villet nøjes med, og, ganske naturligt, hvorfor? Fordi Flaaden er det mobile Værn, der ikke skal være særlig knyttet til en enkelt Stad og dens Forsvar, nej, den skal være alle Vegne, hvor den behøves; derfor maa der være et særligt Forsvar, som udelukkende og varigen er knyttet til Hovedstaden, og det faar man gennem disse Kystforter. Derimod siger man for Landets Vedkommende: Vi ville ikke have et saadant Forsvar, nej, der have vi Hæren, det mobile Værn. Men det mobile Værn er jo ikke noget særligt Forsvar for Hovedstaden, det skal jo være alle Vegne. Hvis jeg ikke husker fejl, har den højtærede Forsvarsminister jo endogsaa i sin Tid talt om at samle en Hær paa 50,000 Mand i Jylland i Anledning af et muligt Angreb paa Esbjerg. Hvor kan man altsaa sige, at det er et Forsvar for København, naar det netop er det Forsvar, der skal være alle Vegne? Derfor, ville vi have Ligelighed, saa maa vi have det faste Værn og Besætningen og saa Hæren som mobil til at drage ud, hvor som helst der er Brug for den.

Altsaa, der er ikke Ligelighed, og saa siger jeg, at der er heller ingen *virkelig* Neutralitetspolitik, for saa vidt den ikke kan virke ligelig overfor alle. Den højtærede Konseilspræsident paastod mærkeligt nok, at det netop var Præferencepolitik, som vi nu havde, og som vi vilde blive fri for ved at tage dette. Jeg vil dog gøre opmærksom paa, at nu have vi lagt Planen saaledes, at København skal sikres baade fra Land- og Søsiden — at den muligvis lige saa lidt er god i den ene som den anden Retning, ja, det er jo en Mangel, som vi skulde se at afhjælpe. Men ville vi fastholde Lighedssynspunktet, skulde vi afhjælpe Manglerne ligeligt mod Søen og mod Landet. Men hvad gøre vi i Stedet? Vi befæste mod Søsiden fuldt ud, afhjælpe alle Mangler — og nedlægge Landbefæstningen! Det kalder jeg

ulige. Og naar man saa vil se paa Kortet de forskellige Landes Beliggenhed, saa tvivler jeg ikke om, hvad Resultat man vil komme til med Hensyn til, om det er ligeligt eller ikke. Altsaa, det fastholder jeg: I Stedet for nu at søge Hovedstaden befæstet til Lands og til Vands befæster man den kun til den ene Side og lader den ligge aaben, d. v. s. uden særlig Befæstning, til den anden Side, og det er denne Ordning, som jeg ikke vil være med til at stemme for.

Saa siger man: Ja, men det kunne de andre forandre. Det kan jeg ikke føle mig lettet ved. Naar vi her bestemme det, saa bliver det gennemført; hvis andre forandre det, ja, det bliver en anden Sag, men sker det ikke, er det *os*, der vedtage det. Og naar man siger, at Folk ville være fornuftigere i 1922, end de ere nu, saa svarer jeg: ja, det vil ogsaa jeg haabe, at den sunde Fornuft maa gaa frem, men har man nu villet karakterisere det her foreliggende som urimeligt osv., saa ser jeg ikke, hvorfor man ikke i 1922 kunde sige: Ja, det have *de* afgjort, den Ting kunne vi nu ikke ændre.

Og saa kommer til sidst Spørgsmaalet: Ja, hvad saa? Dertil siger jeg: Det er ikke vor Sag at drage Omsorg for det, det maa blive de kommende Regeringers Sag. Men der er dog en Udvej, jeg foreløbig kunde henvise til. Den højtærede Konseilspræsident sagde i Folketinget: Enten Vedtagelse eller Opløsning af Folketinget! Det forekommer mig, at det vilde være konsekvent her at sige: Enten Vedtagelse eller Opløsning af Landstinget! Det var dog rimeligt at bruge det sidste konstitutionelle Middel, inden man lod Sagen falde. Her kan jo ikke være nogen Vanskelighed med Hensyn til de kongelig udnævnte, til dem har jo den højtærede Konseilspræsident forlængst taget Stilling, saaledes at den Vanskelighed, som tidligere er fremkommen der, jo ikke vil være til Stede for dette Ministerium. Det, mener jeg, var det naturligste. Da tilmed de Vælgere, som særlig repræsenteres her i Landstinget, i en særlig Grad komme til at bære Udgifterne ved Ordningen, synes jeg dog, at det var rimeligt først at spørge dem: Finde I, at der er Rimelighed i, at vi give disse Penge ud, finde I det forsvarligt eller ikke? Saa længe det ikke er sket, mener jeg, at ikke alle Sunde ere lukkede. Gik saa Vælgerne med, ja saa var den Ting i Orden. Var derimod et Flertal imod Ordningen, mener jeg, at det